

Sygn. akt I C 246/19/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 czerwca 2019 r.

Sąd Rejonowy Poznań – Stare Miasto w P. Wydział I Cywilny w składzie:

Przewodniczący: Asesor sądowy P. M.

Protokolant: prot. sąd. A. K.

po rozpoznaniu w dniu 10 czerwca 2019 r. w Poznaniu

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Bank (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą we W.

przeciwko K. W.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanej na rzecz powódki kwotę 40.893,00 zł (czterdzieści tysięcy osiemset dziewięćdziesiąt trzy złote zero groszy) wraz z odsetkami umownymi od kwoty 37.651,55 zł w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego, ale nie więcej niż w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od dnia 30 sierpnia 2018 r. do dnia zapłaty;
2. zasądzoną w punkcie pierwszym należność rozkłada na 38 (trzydzieści osiem) miesięcznych rat, płatnych do ostatniego dnia każdego miesiąca, poczynając od lipca 2019 roku do dnia zapłaty w następującej wysokości:
 - a) raty od pierwszej do trzydziestej szóstej w kwocie po 1.100,00 zł (jeden tysiąc złotych);
 - b) raty trzydziesta siódma i trzydziesta ósma w kwocie po 646,50 zł (sześćset czterdzieści sześć złotych pięćdziesiąt groszy);wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego, ale nie więcej niż w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie w razie uchybienia terminowi płatności danej raty;
3. umarza postępowanie w zakresie kwoty 1.227,00 (jeden tysiąc dwieście dwadzieścia siedem zero groszy) zł;
4. w pozostałym zakresie oddala powództwo;
5. zasądza od pozwanej na rzecz powódki kwotę 527,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Asesor sądowy P. M.

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym w dniu 25 września 2018 r. powód (...) Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą we W. wniósł o zasądzenie od pozwanej K. W. kwoty 42.120,00 zł wraz z odsetkami w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP rocznie, ale nie więcej niż w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od kwoty 37.651,55 zł od dnia 26 sierpnia 2018 r. do dnia zapłaty oraz o zasądzenie zwrotu kosztów postępowania. W uzasadnieniu podał, że w dniu 3 kwietnia 2015 r. udzielił pozwanej pożyczki gotówkowej nr (...), w ramach której pozwana otrzymała kredyt w

wysokości 61.085,69 zł. Wskazał, że wobec niewywiązania się pozwanej z obowiązku spłaty, całość stała się wymagalna z dniem 26 sierpnia 2018 r. Powód wskazał, że z pozwie dochodzi zapłaty należności: 37.651,55 zł należności głównej, odsetek w kwocie 4.243,45 zł, kosztów, opłat i prowizji w kwocie 225,00 zł oraz dalszych odsetek od dnia następnego po dniu wystawienia W. z Ksiąg Banku do dnia zapłaty. Powód wskazał, że mimo wezwania pozwanej do zapłaty, pozwana nie spłaciła zadłużenia.

W sprawie wydany został nakaz zapłaty, w którym nakazano pozwanej zapłatę kwot żądanych pozwem.

Pozwana K. W. w przewidzianym terminie zaskarżyła wydany nakaz zapłaty, wnosząc sprzeciw. W uzasadnieniu sprzeciwu wskazała, że chce spłacić dług, jednak prosi o rozłożenie zadłużenia na raty.

Pismem procesowym z dnia 2 kwietnia 2019 r. powód cofnął powództwo w zakresie kwoty 527 zł i wniósł o umorzenie postępowania w tym zakresie, podtrzymując roszczenie pozwu w pozostałej części. Powód sprzeciwił się rozłożeniu należności na raty.

Pismem procesowym z dnia 8 maja 2019 r. pozwana, działająca przez profesjonalnego pełnomocnika będącego adwokatem, wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Z ostrożności procesowej pozwana wniosła o rozłożenie świadczenia na raty miesięczne w wysokości po 1.000 zł każda. W uzasadnieniu podała, że kwestionuje skuteczność wypowiedzenia umowy kredytu, albowiem wypowiedzenie nie zostało podpisane przez osoby upoważnione do reprezentacji. Nadto zakwestionowała wysokość pozostałej należności głównej, odsetek i opłat, wskazując, iż terminowo spłacała raty kredytu. Podała też, że bank nie wyznaczył jej terminu do spłaty ani nie poinformował o możliwości złożenia wniosku o restrukturyzację, czym naruszył przepisy prawa bankowego. Ponadto pozwana podniosła zarzut z art. 5 k.c., tj. nadużycia przez powoda prawa podmiotowego poprzez wypowiedzenie umowy kredytu jako działanie do naruszeń przez pozwaną warunków umowy. W zakresie wniosku o rozłożenie na raty pozwana przedstawiła okoliczności związane ze swoją sytuacją rodzinną i finansową.

Na rozprawie w dniu 13 maja 2019 r. pozwana sprecyzowała, że chciałaby spłacać miesięcznie kwoty po 1.100 zł.

Pismem z dnia 28 maja 2019 r. powód cofnął powództwo w zakresie kwoty 700 zł i wniósł o umorzenie postępowania w tym zakresie, podtrzymując roszczenie pozwu w części obejmującej zasądzenie pozostałej kwoty w wysokości 40.893 zł wraz z odsetkami od kwoty 37.651,55 zł. Powód sprzeciwił się rozłożeniu należności na raty.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 3 kwietnia 2015 r. powód (...) Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą we W. zawarł z pozwaną K. W. umowę pożyczki gotówkowej nr (...), w ramach której powód udzielił pozwanej kredytu w wysokości 61.085,69 zł, a pozwana zobowiązała się rozliczyć z powodem w kwotach i ratach wynikających z umowy, tj. w 72 ratach po 1.105,44 zł (powiększonych o opłatę za prowadzenie rachunku do kwoty 1.106,53 zł miesięcznie) płatnych do 23-ego dnia każdego miesiąca począwszy od 23 maja 2015 r.

dowód:

- umowa pożyczki gotówkowej nr (...) (k. 23-26v)
- zeznania pozwanej (k. 65-66)

Pozwana spłacała pożyczkę w ratach, regularnie uiszczając wymagane raty od maja 2015 r. do lipca 2017 r. Po tym czasie pozwana zaprzestała spłacać kredyt, czego przyczyną była zmiana jej sytuacji życiowej i majątkowej. Pozwana całkowicie zaprzestała spłacać kredyt w grudniu 2017 r.

dowód:

- zeznania pozwanej (k. 65-66)

Wobec niespłacania rat kredytu, powód podjął wobec pozwanej czynności upominawczo-windykacyjne. Pozwana dwukrotnie została wezwana przez powoda do spłaty kredytu – najpierw pismem z dnia 21 lutego 2018 r., a następnie pismem z dnia 4 kwietnia 2018 r. W obydwu pismach Bank wyznaczył pozwanej termin 14 dni roboczych biegnący od daty doręczenia wezwania na uregulowanie należności w postaci niespłaconych w terminie rat kredytu. jednocześnie w pismach tych Bank poinformował pozwaną, że w przypadku, gdy doszło do zmiany sytuacji finansowej lub gospodarczej pozwanej, może ona skierować do Banku w terminie 14 dni roboczych od dnia otrzymania wezwania pisemny wniosek o restrukturyzację zadłużenia, która obejmować będzie wskazaną w piśmie zaległość oraz pozostałą do spłaty kwotę kredytu. Powodowy Bank pouczył pozwaną w wezwaniach, że wniosek o restrukturyzację zadłużenia powinien zawierać propozycje zmiany określonych w umowie kredytowej warunków lub terminów spłaty kredytu, a także uzasadnienie propozycji restrukturyzacji wraz z kompletem dokumentów potwierdzających zmianę sytuacji finansowej lub gospodarczej. Bank poinformował pozwaną, że w przypadku nieuregulowania należności w określonym terminie oraz niezłożenia wniosku o restrukturyzację, jak również dalszego niewywiązywania się z zawartej umowy, będzie zmuszony wypowiedzieć umowę kredytową, co skutkuje po upływie okresu wypowiedzenia wymagalnością należności z umowy kredytowej.

Pismo z dnia 21 lutego 2018 r. zostało doręczone pozwanej w trybie podwójnego awizo z dniem 2 marca 2019 r., pozwana nie podjęła przesyłki w terminie. Pismo z dnia 4 kwietnia 2018 r. zostało doręczone na adres pozwanej i odebrane przez dorosłego domownika dnia 13 kwietnia 2018 r.

dowód:

- przedegzekucyjne wezwanie do zapłaty zaległości z dnia 21 lutego 2018 r. wraz z potwierdzeniem odbioru (k. 32, 35)
- przedegzekucyjne wezwanie do zapłaty zaległości z dnia 4 kwietnia 2018 r. wraz z potwierdzeniem odbioru (k. 31, 34)
- zeznania pozwanej (k. 65-66)

Wobec braku reakcji na wezwanie do zapłaty i dalszego braku wpłaty, umowa pożyczki gotówkowej została pozwanej wypowiedziana pismem z dnia 18 maja 2018 r. Wypowiedzenie umowy kredytu zostało podpisane przez Kierownika D. w Departamencie Egzekucji Komorniczej powoda, M. M. (1). Powód w dniu 11 września 2014 r. udzielił M. M. (1) pełnomocnictwa, obejmującego m.in. umocowanie do składania oświadczeń woli w imieniu Banku w zakresie wypowiedzania umów kredytowych. Pełnomocnictwo to zostało podpisane przez dwóch członków zarządu powodowej spółki, B. J. i M. R., pełniących tę funkcję w dniu udzielania pełnomocnictwa. Do składania oświadczeń woli w zakresie praw i obowiązków majątkowych banku uprawnieni byli w tym czasie: dwóch członków zarządu łącznie lub jeden członek zarządu wspólnie z prokurentem.

Pismo to zostało doręczone na adres pozwanej w trybie podwójnego awizo z dniem 13 czerwca 2018 r. Wypowiedzenie umowy kredytu zostało ponownie skierowane na adres pozwanej. Wezwanie to zostało skutecznie doręczone w dniu 27 lipca 2018 r., przesyłkę odebrał dorosły domownik. Wobec wypowiedzenia umowy, po upływie terminu wypowiedzenia, całość należności stała się wymagalna z dniem 27 sierpnia 2018 r. Od momentu wypowiedzenia umowy, pozwana próbowała negocjować z bankiem, prosząc o ratalne rozłożenie zadłużenia na kwoty wynoszące 500 złotych, potem 700 złotych.

dowód:

- wypowiedzenie umowy z dnia 18 maja 2018 r. wraz z dowodem doręczenia (k. 30, 36)
- pełnomocnictwo z dnia 11 września 2014 r. (k. 18)

- odpis z KRS wg stanu na dzień 11 września 2014 r. (k. 19-20v),
- zeznania pozwanej (k. 65-66)

W dniu 29 sierpnia 2018 roku powód wystawił wyciąg z ksiąg banku, z którego wynika, iż na dzień wystawienia zobowiązanie K. W. względem (...) Bank (...) Spółka Akcyjna wynosiło 42.120,00 złotych.

dowód:

- wyciąg z ksiąg banku (k. 21)

Po wniesieniu pozwu w niniejszym postępowaniu, pozwana dokonała na rzecz Banku wpłaty kwot: w dniu 20 grudnia 2018 r. - 527,00 złotych oraz w dniu 7 maja 2019 r. - 700,00 złotych tytułem spłaty zadłużenia.

dowód:

- pokwitowanie z dnia 7 maja 2019 r. (k. 62)

Pozwana jest zatrudniona od 1 listopada 2005 r. w firmie odzieżowej Zakład Produkcji (...) na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony i z tego tytułu osiąga miesięcznie dochód w kwocie 4000 złotych netto. Pozwana nigdy nie miała przerwy w zatrudnieniu, od dawna ma stałą pracę. Pozwana również chorowała na żołądek, jednakże radzi sobie ze swoją chorobą.

dowód:

- zaświadczenie o zatrudnieniu i zarobkach z dnia 2 maja 2019 r. (k. 60)
- zeznania pozwanej (k. 65-66)

Pozwana K. W. samotnie wychowuje dwunastoletnią córkę, którą przed 2017 rokiem wychowywała wspólnie z partnerem. Córka pozwanej cierpi na wiotkość stawów, ma skręcenia i stłuczenia. Od 2017 roku nastąpił postęp choroby córki pozwanej. W (...) córka pozwanej miała złamany palec lewej ręki. W (...) córka pozwanej doznała złamania kości śródstopia lewego i co najmniej do maja 2019 r. przebywała na zwolnieniu lekarskim. Córka pozwanej wymaga rehabilitacji. Córka pozwanej zgodnie z zaleceniami uczęszcza na zajęcia sportowe oraz na fizykoterapię. Koszty tych zajęć i zabiegów ponosi w całości pozwana. Pozostałe koszty wychowania i utrzymania dziecka również w znacznej części ponosi pozwana. Ojciec dziecka A. S. płaci co miesiąc kwotę 500 złotych tytułem kosztów utrzymania córki. Poza tym, pozwana nie może liczyć na rodzinę w zakresie wychowania i leczenia córki. Poza kwotą alimentów 500 złotych nie otrzymuję na dziecko innych świadczeń. Od lipca 2019 r. pozwanej przysługiwać będzie na pierwsze dziecko dodatek „500+”.

dowód:

- zaświadczenie lekarskie z dnia 6 maja 2019 r. (k. 51)
- badanie kontrolne z dnia 7 marca 2012 r. (k. 54)
- karta informacyjna izby przyjęć (k. 55)
- karta informacyjna izby przyjęć (k. 56-57)
- wynik badania endoskopowego (k. 58, 59)
- oświadczenie A. S. z dnia 15 listopada 2010 r. (k. 61)

Pozwana płaci miesięcznie czynsz w kwocie ok. 590 zł. Oprócz zaległości z tytułu pożyczki gotówkowej na rzecz (...) Agricole, pozwana spłaca również kredyt hipoteczny zaciągnięty w 2010 roku za zakup mieszkania. Miesięczna rata tego kredytu wynosi 1600 złotych. Termin spłaty tego kredytu upływa w 2040 roku. Pozwana nie posiada żadnych oszczędności.

dowód:

- informacja o obwiązujących opłatach za lokale (k. 61)
- zeznania pozwanej (k. 65 - 66)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów, w tym kopii dokumentów urzędowych i prywatnych załączonych do akt sprawy, niekwestionowanych co do zgodności z oryginałami dokumentów. Dowodom z dokumentów, z których przeprowadzono dowód, Sąd dał wiarę w całości, gdyż nie wywoływały one wątpliwości co do swojej autentyczności. W zakresie, w jakim pozwana kwestionowała uprawnienia osób, które podpisały wypowiedzenie umowy kredytu, twierdzenia pozwanej były bezzasadne, albowiem powód przedłożył materiał dowodowy, z którego wynikało umocowanie M. miś do złożenia oświadczenia o wypowiedzeniu umowy. Nadto wskazać należy, że zgodnie z ustawą prawo bankowe charakter dokumentu urzędowego nie posiada wyciąg z ksiąg banku, w ustawie tej wyraźnie bowiem zastrzeżono, że szczególna moc tego dokumentu nie obowiązuje w postępowaniu cywilnym. Przedmiotowy dokument nie ma waloru dokumentu urzędowego, a więc zgodnie z art. 245 k.p.c. stanowił jedynie domniemanie tego, że osoby podpisane na dokumencie złożyły dane oświadczenie.

Odnosząc się do zeznań pozwanej K. W., to Sąd dał im wiarę w całości. Pozwana starała się przedstawić okoliczności związane z brakiem spłaty kredytu w sposób rzetelny i zgodny z prawdą. Zeznania pozwanej potwierdzały okoliczności wynikające z zaofiarowanego przez powoda materiału dowodowego w postaci dokumentów.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo było zasadne.

Zobowiązanie, z którego powód wywodził swoje roszczenie, wynika z umowy pożyczki zawartej pomiędzy powodem a pozwaną w dniu 3 kwietnia 2015 r.

Zgodnie z art. 720 k.c. przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku. Nadto, zgodnie z art. 78 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. prawo bankowe (Dz. U. z 2015 r., poz. 128), do umów pożyczek udzielanych przez banki znajdują odpowiednie zastosowanie przepisy tej ustawy.

Stosownie do treści art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne, zaś zgodnie z art. 232 k.p.c. strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. W procesie ciężar dowodu stanowi wymaganie dostarczenia sądowi dowodów potwierdzających przytoczone fakty pod rygorem przegrania procesu. Odnosi się on zarówno do powoda, jak i pozwanego.

W niniejszej sprawie pozwana ostatecznie przyznała, że zaprzestała spłacać raty kredytu w 2017 roku. Przyznała również, że umowa została jej wypowiedziana. W związku ze stanowiskiem pozwanej przedstawionym w trakcie przesłuchania na rozprawie, bezsporne było to, że pozwana nie wywiązała się z warunków określonych w umowie pożyczki. Jakkolwiek bowiem pozwana w piśmie procesowym z dnia 8 maja 2019 roku zakwestionowała moc dowodową wyciągu z ksiąg banku, to jednak ostatecznie przyznała zarówno fakty związane z zawarciem umowy pożyczki, jak i jej wypowiedzeniem. Pozwana wprost przyznała, że do spłaty z tytułu udzielonego kredytu pozostała kwota około 43 tysięcy złotych.

Wiarygodność umowy pożyczki, z której wynika kwota udzielonej pozwanej pożyczki oraz warunki jej spłaty, nie była kwestionowana przez pozwaną. Pod dokumentem umowy kredytu złożony jest podpis pozwanej, którego autentyczności nie podważała. Z twierdzeń powoda wynika, że pozwany nie wywiązał się z zawartej umowy, w szczególności dokonywał nieterminowych spłat w kwotach nieodpowiadających wysokości ustalonych rat. W tym zakresie powód zaprezentował wyciąg z ksiąg banku, z którego wynika wysokość dochodzonego roszczenia. Wskazać w tym kontekście należy, że ów wyciąg, stwierdzający, że pozwana zobowiązana była do spłaty kwoty 42.120,00 zł z tytułu zawartej umowy pożyczki gotówkowej jest jedynie jednostronnym oświadczeniem, które ponadto nie korzysta z przewidzianej w art. 95 ust. 1 ustawy Prawo bankowe mocy prawnej dokumentów urzędowych. Stosownie bowiem do art. 95 ust. 1a tej ustawy moc prawna dokumentów urzędowych, jakimi są między innymi wyciągi z ksiąg bankowych podpisane przez osoby upoważnione do składania oświadczeń w zakresie praw i obowiązków majątkowych banków i opatrzone pieczęcią banku, nie obowiązuje w postępowaniu cywilnym. Wyciąg z ksiąg bankowych z 9 lutego 2016 r. należy zatem traktować jako oświadczenie strony równoważne twierdzeniu strony, co najwyżej uprawdopodobniające okoliczność istnienia zobowiązania w danej wysokości.

Jakkolwiek zatem rację ma pozwana co do mocy dowodowej przedłożonego przez powoda wyciągu, to jednak odmiennie należy ocenić pozostałe dokumenty przedłożone przez powoda w zestawieniu z treścią zeznań pozwanej, które potwierdzały okoliczności braku spłaty zadłużenia, jak również wysokość kwoty pozostałej do zapłaty. Wbrew twierdzeniom pozwanej zaprezentowanym w piśmie procesowym z dnia 8 maja 2019 roku, wypowiedzenie umowy kredytu, którego otrzymaniu pozwana ostatecznie nie kwestionowała (zeznania pozwanej – k. 65 – „pamiętam, że umowa została mi wypowiedziana na piśmie”), zostało podpisane przez osoby uprawnione do składania w imieniu banku oświadczeń woli o wypowiedzeniu umów. W dacie wypowiedzenia osoba, która je podpisała legitymowała się bowiem pełnomocnictwem udzielonym przez osoby uprawnione do reprezentacji Banku.

Bezpodstawne wobec zaoferowanego przez powoda materiału dowodowego były również twierdzenia pozwanej, jakoby Bank nie pouczył jej o uprawnieniach wynikających z art. 75c ust. 1, 2, 3 i 5 ustawy prawo bankowe. Powodowy Bank wywiązał się ze wskazanych obowiązków, nałożonych na niego wymienioną ustawą, albowiem zarówno wyznaczył pozwanej termin 14 dni roboczych na dokonanie spłaty, jak również poinformowała pozwaną o możliwości złożenia wniosku o restrukturyzację.

Pozwana – poza wymienionymi wyżej zarzutami, które nie zasługiwały na uwzględnienie – nie kwestionowała wiarygodności przedłożonych dokumentów w postaci wezwań do zapłaty i wypowiedzenia umowy kredytu, jak również umowy pożyczki. Niezależnie od powyższego, podkreślenia raz jeszcze wymaga, że pozwana wprost przyznała, że zawarła umowę pożyczki, a także że całkowicie zaprzestała dokonywać spłaty rat kredytu, wobec czego umowa ta została jej wypowiedziana. Wobec powyższego Sąd uznał, że pozwana nie wywiązała się z warunków spłaty kredytu, a powództwo co do zasady zasługuje na podzielenie.

Analizując wysokość dochodzonego roszczenia Sąd uznał, że wobec faktu przyznania w trakcie zeznań przez pozwaną (k. 65), że zaprzestała ona spłaty kredytu i do zapłaty pozostała kwota ok. 43.000 zł, zasadne jest żądanie powoda wyrażone w pozwie obejmujące należność w kwocie 42.120,00 zł. Bezsporne między stronami było to, że po wytoczeniu powództwa pozwana wpłaciła na rzecz powoda dwie kwoty: 527 oraz 700 zł, co do których powód cofnął powództwo wraz ze zrzeczeniem się roszczenia.

Z brzmienia art. 203 § 4 k.p.c. wynika, iż Sąd może uznać za niedopuszczalne cofnięcie pozwu, zrzeczenie się lub ograniczenie roszczenia tylko wtedy, gdy okoliczności sprawy wskazują, że wymienione czynności są sprzeczne z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo zmierzają do obejścia prawa.

Zgodnie z art. 355 § 1 i 2 k.p.c., Sąd wydaje postanowienie o umorzeniu postępowania, jeżeli powód cofnął ze skutkiem prawnym pozew lub jeżeli wydanie wyroku stało się z innych przyczyn zbędne lub niedopuszczalne.

W okolicznościach przedmiotowej sprawy, Sąd nie dostrzegł żadnych okoliczności, które przemawiałyby za uznaniem oświadczenia powoda o ograniczeniu roszczenia, za sprzeczne z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo by zmierzało ono do obejścia prawa.

Przenosząc powyższe na grunt rozpoznawanej sprawy, zważywszy, że pozwana w toku procesu uiszczała część należności, a powód ograniczył powództwo w zakresie wpłaconych kwot 527 i 700 zł zaspokojonej przez pozwanego w toku procesu, po myśli powołanych przepisów należało orzec jak w pkt 3. sentencji.

Na zasądzone w punkcie 1. roszczenie złożyła się pozostała należność wynosząca 40.893,00 zł, stanowiąca różnicę między dochodzoną przez powoda kwotą, a kwotą uiszczoną przez pozwaną w toku procesu (42.120,00 zł – 1.227 zł). Wpłacone w toku procesu przez pozwaną kwoty zostały zaliczone na poczet roszczenia odsetkowego dochodzonego pozwie w ten sposób, że na zasądzoną kwotę złożyła się : kwota 37.651,55 zł należności głównej, odsetki w kwocie 3.016,45 zł, koszty, opłaty i prowizje w kwocie 225,00 zł. Sąd uznał, że powód wykazał wysokość dochodzonego roszczenia, która to wysokość ostatecznie została przyznana przez pozwaną.

Zgodnie z art. 481 § 1 k.c., jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Jak wynika z § 2¹ cytowanego artykułu, maksymalna wysokość odsetek za opóźnienie nie może w stosunku rocznym przekraczać dwukrotności wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie (odsetki maksymalne za opóźnienie).

Wobec powyższego, Sąd na podstawie art. 720 § 1 k.c. zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 40.893,00 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości zmiennej stopy procentowej stanowiącej czterokrotność obowiązującej stopy kredytu lombardowego NBP naliczonymi od kwoty 37.651,55 zł od dnia 30 sierpnia 2018 roku do dnia zapłaty złotych, przy czym w związku z wejściem w życie w dniu 1 stycznia 2016 roku nowelizacji kodeksu cywilnego (ustawy z dnia 9 października 2015 r. (Dz.U.2015.1830) zmieniającej m.in. art. 481 k.c. zastrzeżono, iż odsetki te nie mogą przekraczać odsetek maksymalnych za opóźnienie w wysokości aktualnie obowiązującej.

Jednocześnie Sąd uwzględnił wniosek pozwanej o rozłożenie zasądzzonego świadczenia na raty. Zgodnie bowiem z przepisem art. 320 k.p.c. w szczególnie uzasadnionych wypadkach sąd może w wyroku rozłożyć na raty zasądzone świadczenie, a w sprawach o wydanie nieruchomości lub o opróżnienie pomieszczenia – wyznaczyć odpowiedni termin do spełnienia tego świadczenia.

Powołany przepis daje sądowi możliwość orzekania o sposobie spełnienia świadczenia w sposób bardziej dogodny dla zobowiązanego, aniżeli wynikałoby to z treści umowy łączącej strony. Uprawnienie to przysługuje sądowi w szczególnie uzasadnionych przypadkach, w których ze względu na stan majątkowy, rodzinny czy zdrowotny spełnienie zasądzzonego świadczenia byłoby dla pozwanego niemożliwe do wykonania lub w każdym razie bardzo utrudnione i narażałoby jego lub jego bliskich na niepowetowane szkody (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z 18.12.2013 r. sygn. akt I ACa 916/2013). Trudności w spełnieniu świadczenia mogą być zarówno obiektywne, jak i spowodowane działaniem samego dłużnika.

Sąd, po przeanalizowaniu sytuacji materialnej i rodzinnej pozwanej, doszedł do przekonania, że wniosek o rozłożenie zasądzzonego świadczenia na raty zasługuje na uwzględnienie. Sąd zważył, że spełnienie całości świadczenia jednorazowo nie jest możliwe ze względu na obecny stan majątkowy i rodzinny pozwanej z uwzględnieniem tego, iż pozwana samodzielnie wychowuje małą córkę oraz że spłaca inny kredyt. Pozwana jest zatrudniona na podstawie umowy o pracę zawartej na czas nieokreślony i otrzymuje wynagrodzenie netto w kwocie 4.000,00 złotych. Stałe wynagrodzenie we wskazanej wysokości, które utrzymuje pozwana daje jej realną możliwość regularnej spłaty zasądzonych w wyroku rat. Podkreślenia wymaga również postawa pozwanej, który po wszczęciu postępowania, nie uchylała się całkowicie od obowiązku spłat i w miarę swoich możliwości finansowych regulowała należności. W tych okolicznościach Sąd uznał, iż spełnienie w całości zasądzzonego w punkcie pierwszym wyroku świadczenia byłoby dla pozwanej niemożliwe do wykonania i jednocześnie uniemożliwiłoby zapewnienie podstawowego, bieżącego

utrzymania. Skorzystanie z przysługującego Sądowi uprawnienia ma również na celu uchronienie pozwanej od wszczęcia postępowania egzekucyjnego – ma mu bowiem umożliwić wykonanie wyroku w sposób dobrowolny, tym bardziej, że taką deklarację pozwana złożyła w toku postępowania. Rozłożenie zatem należności na większą liczbę rat powoduje, w przekonaniu Sądu, realną szansę na spłatę zobowiązania przez pozwaną, co byłoby w jej aktualnej sytuacji w istocie niemożliwe, gdyby Sąd zasądził całość należności bez skorzystania z uprawnienia wynikającego z art. 320 k.p.c.

Jednocześnie Sąd miał na względzie również interes strony powodowej. W ocenie Sądu, rozłożenie zasądzzonego świadczenia na 38 rat miesięcznych odpowiadających wysokością dotychczas uiszczanej racie kredytu nie będzie zbyt dotkliwe dla strony powodowej, stworzy pozwanej realne warunki do spłaty całości zadłużenia objętego pozwem w ciągu ok. 3 lat i zaoszczędzi nakładu pracy i kosztów związanych z prowadzeniem przez stronę powodową ewentualnego postępowania egzekucyjnego.

Rozkładając spłatę zasądzonej w punkcie 1. należności na raty, Sąd miał na względzie również, że skutkiem zastosowania instytucji wymienionej w art. 320 k.p.c. jest pozbawienie wierzyciela odsetek za okres od wyrokowania do dnia płatności poszczególnych rat (por. uchwałę SN z 15 grudnia 2006 r. III CZP 126/06, OSNC 2007/10/147). W uchwale podjętej w składzie 7 sędziów z dnia 22.09.1970 r. w sprawie o sygn. akt III PZP 11/70 (OSNC 1971/4/61), Sąd Najwyższy stwierdził iż rozkładając z mocy art. 320 k.p.c. zasądzone świadczenia pieniężne na raty, sąd nie może - na podstawie tego przepisu - odmówić przyznania wierzycielowi żądanych odsetek za okres do dnia wydania wyroku zasądającego świadczenie; rozłożenie zasądzzonego świadczenia na raty ma jednak ten skutek, że wierzycielowi nie przysługują odsetki od ratalnych świadczeń za okres od daty wyroku do daty płatności poszczególnych rat.

Mając na uwadze powyższe w punkcie 2. sentencji Sąd rozłożył zasądzone świadczenie w wysokości 40.893,00 złotych na 18 rat ustalając, że 36 rat płatnych będzie po 1.100 zł każda, natomiast dwie ostatnie raty płatne będą w wysokości po 646,50 zł, wszystkie płatne miesięcznie do ostatniego dnia każdego miesiąca, począwszy od lipca 2019 roku, wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP, ale nie więcej niż w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie w razie uchybienia terminowi płatności danej raty.

Wobec rozłożenia świadczenia na raty, Sąd oddalił powództwo w pozostałym zakresie, tj. w tej części, w jakiej powodowi nie należą się odsetki za okres od wyrokowania do dnia płatności poszczególnych rat, o czym orzeczono w punkcie 4. sentencji.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 2 k.p.c. zasądając od pozwanej na rzecz powoda kwotę 527,00 złotych tytułem kosztów procesu, na które składała się kwota uiszczona przez powoda tytułem opłaty od pozwu.

Asesor sądowy P. M.